

Arrest

nr. 231 138 van 13 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59/61 bus 5
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

- 1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, is het Rijk binnengekomen op 7 juni 2018 en werd een beslissing tot vasthouding betekend. Zij heeft op 8 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend.
- 1.2. Na een eerste persoonlijk onderhoud op 20 juni 2018 in centrum Caricole, in het bijzijn van een advocaat en een tolk die het Spaans machtig is, werd door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot verder onderzoek genomen op 29 juni 2018.

1.3. Een tweede persoonlijk onderhoud met verzoekster vond plaats op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'CGVS') op 3 januari 2019, in het bijzijn van een advocaat en een tolk die het Spaanse machtig is. De commissaris-generaal neemt een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 6 februari 2019. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger afkomstig uit Quibor. U had een eigen woning, waar u aanvankelijk woonde met uw voormalig echtgenoot W. J. B. B. en uw twee zonen K. en J. Sinds een jaar voor uw vertrek uit Venezuela zijn jullie niet meer samen en verliet hij uw woning. Hij stond wel nog mee in voor de opvang van de kinderen. In 2005 werd u ziek, u kreeg het syndroom van Guillaume Barret en u belandde in een rolstoel. President Chavez had toentertijd revalidatiecentra geopend en u was een van de eerste rolstoelpatiënten die in dergelijk centrum werd geholpen. U kon na een jaar terug lopen. U nam nadien deel aan propaganda voor president Chavez en vertelde onder andere uw verhaal op televisie. U deed ook mee aan optochten in Caracas. U kreeg nadien een baan als secretaresse in een school. Daarnaast deed u vrijwilligerswerk als gebarentolk voor dove mensen en hielp u zieke kinderen. Na de dood van Chavez werd u benaderd door de volksvertegenwoordiger L. J. R. en zijn helper C. om opnieuw deel te nemen aan de campagne, ditmaal voor Maduro. U wou hem echter niet steunen en beweerde dat u te ziek was om mee te doen. In 2013, in de aanloop naar de verkiezingen, werd u opnieuw benaderd. U had op dat moment een terugval en kon niet meedoen. Ook in mei 2018, vlak voor de verkiezingen, werd u benaderd door L. J. R.. U beweerde aanvankelijk dat u zou meedoen, maar stelde enkele dagen voordien dat u te ziek was. Via een vriendin die dokter is en in het ziekenhuis werkt, kon u zich laten opnemen voor twee dagen. U en uw collega's werden in de aanloop naar de verkiezingen eveneens door L. J. R. aangespoord om te gaan stemmen, zij, en de door hen afgevaardigde leider M. T., dreigden ermee dat jullie jullie baan zouden verliezen en geen voedselpakketten meer zouden krijgen indien jullie niet gingen stemmen. U besloot desalniettemin niet te gaan stemmen. Na de verkiezingen op 20 mei 2018 besloot u zelf uw ontslagbrief op te sturen, zodat u nog een vergoeding zou krijgen voor uw twaalf jaren dienst. Nadien besloot u het land te verlaten. Op 7 juni 2018 komt u, via de Dominicaanse Republiek, aan in België. U wordt tegengehouden aan de grenscontrole omdat u niet over voldoende middel beschikte en werd in het gesloten transitcentrum Caricole geplaatst. Op 25 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot verder onderzoek en werd u overgebracht naar een open centrum.. Uw voormalige echtgenoot heeft intussen uw kinderen, waar hij na uw vertrek, samen met uw ouders voor zorgde, achtergelaten bij uw ouders, aangezien hij over en weer reist tussen Venezuela en Colombia om te werken. U liet uw Carnet della Patria achter bij uw kinderen, maar zij kregen geen voedselpakket meer daarmee na uw vertrek. Uw oudste zoon zou aan de universiteit moeten beginnen, maar werkte in plaats daarvan op het tomatenveld om uw ouders te steunen. Tevens hoorde u van uw zus dat uw leegstaande woning door de regering in beslag genomen werd om aan andere burgers, die het regime steunden, te geven. Van uw ouders vernam u dat zij een zevental keer zijn opgebeld door personen, die zich uitgeven als Cesar en Magdalena en die naar u vroegen. Daarna hebben uw ouders de vaste telefoonlijn opgezegd U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u geen werk zou vinden, dat u uw kinderen niets zou kunnen geven, dat u hen niet zou kunnen laten studeren en geen medicijnen zou vinden indien ze ziek zouden worden.

Ter staving van uw identiteit en relaas legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 5 juli 2016; kopieën van uw verschillende diploma's, een kopie van uw bankuittreksels van april en mei 2018 waaruit blijkt hoeveel u verdiende; kopieën van medische documenten aangaande de gezondheidsproblemen van uw zus, waaruit blijkt dat ze epilepsie heeft; kopieën van medische documenten aangaande de gezondheidsproblemen van uw vader, waaruit blijkt dat hij een gezwel in zijn maag heeft; kopieën van medische documenten aangaande de gezondheidsproblemen van uw moeder, waaruit blijkt dat zij een huidaandoening heeft; een foto van u in een rolstoel op televisie in het bijzijn van L. J. R. tijdens een campagne voor de regering van president Chavez; verschillende foto's van u op televisie in een rolstoel in een propagandavideo voor president Chavez; een foto van uw collega M. T. waarop ze een selfie neemt in het stemhokje waar zo voor president Maduro stemt; verschillende foto's van uw familieleden; foto's van de zieke kinderen die u helpt als vrijwilliger; foto's van de briefjes die u uithangt met de vraag om geld te geven aan de arme kinderen; kopieën van de medische documenten van de zieke kinderen die u hielp; foto's van u met de overige vrijwilligers; een kopie van een brief van een van de personen aan wie u beloofd had medicijnen op te sturen vanuit

Europa; een kopie van uw carnet de la patria, uitgereikt op 22 maart 2017; twee brieven van uw leerkrachten Frans en Spaans in België; en een attest van het universitair onderzoeks- en actiecentrum voor personen met bijzondere noden te Bergen waaruit blijkt dat u zich heeft aangemeld om werk te zoeken en Frans te leren d.d. 5 november 2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op internationale bescherming.

Vooreerst komt u niet in aanmerking voor het vluchtelingenstatuut. U beweerde dat u geen voedselpakketten meer zou krijgen omdat u niet bent gaan stemmen voor Maduro in mei 2018 en omdat u weigerde mee te werken aan zijn campagne (CGVS I p. 16, CGVS II p. 11). Om diezelfde reden diende u uw ontslag in, uit angst anders ontslagen te worden (CGVS I p. 6-7). Er dient eerstens opgemerkt te worden dat het loutere feit dat u niet bent gaan stemmen op president Maduro in mei 2018 niet volstaat om te stellen dat u bij een terugkeer persoonlijk geviséerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten, in acht genomen dat volgens informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal nog niet de helft van de stemgerechtigde bevolking van Venezuela ging stemmen. Daarenboven is het erg merkwaardig dat u, wat betreft het ontvangen van de voedselpakketten, aanvankelijk verklaarde dat u na de verkiezingen nog gaan vragen was om een doos maar die mevrouw zei dat er geen doos bij was voor u omdat u niet was gaan stemmen (CGVS I p. 16), terwijl u tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud plots verklaarde dat u na de verkiezingen niet meer bent gaan kijken voor een doos omdat u schrik had (CGVS II p. 9).

Aangaande uw persoonlijke benaderingen door de volksvertegenwoordiger L. J. R. om mee te werken aan de campagne voor Maduro, dient voorts gesteld te worden dat deze verklaringen de nodige geloofwaardigheid missen. Uw beweringen omtrent deze benaderingen zijn immers geenszins consistent. Daar waar u bij het eerste persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-generaal immers nog beweerde dat u hem, toen u de laatste keer door hem werd benaderd, gezegd had dat u niet wou deelnemen aan de campagne omdat u voor niemand reclame wilde maken (CGVS I p. 19), stelde u bij het tweede persoonlijk onderhoud dat u aanvankelijk had toegezegd en later beweerde dat u zich niet goed voelde en niet kon meedoen (CGVS II p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweerde u aanvankelijk dat u hem dit enkel telefonisch had gezegd (CGVS II p. 11). Om verduidelijking gevraagd wat u precies aan telefoon gezegd had, herhaalde u dat u beweerde niet te willen meedoen omdat u ziek was. Pas wanneer u letterlijk gewezen werd op uw eerdere verklaringen geen reclame te willen maken en dankzij God genezen te zijn, stelde u plotsklaps dat u inderdaad gezegd had dat u dankzij God genezen was (CGVS II p. 11), doch een louter herhalen van eerdere verklaringen heft de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende uw geveinsde ziekte niet op. Daarenboven beweerde u bij het tweede persoonlijk onderhoud dat u zich in mei 2018 zelf valselijk heeft laten opnemen in het ziekenhuis (CGVS II p. 8), wat het des te frappanter maakt dat u hierover met geen woord repte tijdens het eerste onderhoud. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw persoonlijke benadering door de volksvertegenwoordiger in de aanloop naar de verkiezingen van mei 2018. Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u persoonlijk benaderd werd door de volksvertegenwoordiger en de telefonische benadering van uw ouders hier rechtstreeks uit voortvloeit kan ook aan deze laatste feiten geen geloof meer gehecht worden.

Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Venezuela beschouwd wordt als een opposant van het regime. U heeft dan ook geenszins een gegronde vrees voor vervolging aangetoond in de zin van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een

gegronde vrees voor vervolging hebben wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Voorts haalde u aan dat u in Venezuela geen werk zou vinden, dat u geen eten zou hebben, dat u uw kinderen niet zou kunnen laten studeren en dat u hen geen medicatie zou kunnen geven indien ze ziek zouden zijn (CGVS 3 I p. 18, 19-20, CGVS II p. 10). Er dient echter te worden vastgesteld dat deze motieven kaderen in de algemene veiligheids- en humanitaire situatie in Venezuela, waardoor ze evenmin ressorteren onder de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot

een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op eigen initiatief ontslag genomen heeft, dat u na uw ontslag bij de school nog recht had op een uitkering voor uw jaren dienst (CGVS I p. 6, CGVS II p. 11) en dat u nadien nog tijdelijke functies kon bekleden (CGVS I p. 11) dat er na uw ontslag nog mogelijkheden waren om ander werk te vinden, zij het tijdelijk en niet voor de overheid. Zo had u een maand kunnen werken in een winkel (CGVS II p. 13). Ook blijkt dat u voor uw vertrek uit Venezuela nog beschikte over een eigen woning (CGVS I p. 5), dat u bij een terugkeer bij uw ouders terecht zou kunnen (CGVS II p. 9), dat uw zoon tewerkgesteld werd in de landbouw (CGVS II p. 10), dat uw beide ouders een pensioen kregen (CGVS I p. 8, 10), dat u door uw vrijwilligerswerk soms geld of medicatie kreeg van de mensen die u hielp (CGVS I p. 8, CGVS II p. 13), en dat uw ouders, zus en zoontje toegang hadden tot medicatie en medische behandeling (CGVS I p. 7-8, 15, CGVS II p. 3, 10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela en een diep politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts beweerde u dat personen die emigreren naar een ander land beschouwd worden als verraders (CGVS II p. 9). Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij iets kunnen wijzingen aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort bevestigt enkel uw identiteit en nationaliteit. Uw diploma's staven uw opleidingsniveau. Uw bankuittreksels wijzen erop dat u een inkomen had tot recent voor uw vertrek. Uw carnet de la patria staft uw verklaring tot kort voor uw vertrek voedselpakketten te hebben gekregen. De foto's van uw familieleden geven een blik van uw familiesamenstelling. De medische documenten van uw familieleden wijzen erop dat zij gezondheidsproblemen hebben en dat zij hiervoor in behandeling waren. De medische documenten en foto's van de zieke kinderen die u hielp, alsook de foto's van u met de andere vrijwilligers en de foto's van de briefjes die u uitdeelde, zijn een bewijs van uw vrijwilligerswerk in Venezuela. Geen van voornoemde feiten wordt in vraag gesteld. De foto's van u met de volksvertegenwoordiger L. J. R. alsook de beelden van u in een rolstoel met voormalig president Chavez, staven dat u eerder meewerkte aan de campagne van laatst vernoemde. Dit kan an sich echter nog niet de geloofwaardigheid herstellen van de door u aangehaalde recente benadering door L. J. R.. De brief van uw leerkrachten Frans en Spaans en het attest van het centrum voor personen met bijzondere noden geven een blik van uw inspanningen om zich te integreren in België, welke niet relevant zijn voor de beoordeling van uw verzoek. De uitslag van uw bloedonderzoek staven de medische problemen die u heeft gehad in België, welke evenmin betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster roept in een enig middel een "appreciatiefout en schending van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen" in. Verzoekster vraagt in hoofddorde "dat haar het statuut van vluchteling wordt toegekend"; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster "dat de bestreden beslissing hervormd wordt in zoverre deze haar de subsidiaire beschermingsstatus weigert"; in nog ondergeschikte orde vraagt verzoekster "dat de bestreden beslissingen geannuleerd worden".

In haar verzoekschrift bespreekt verzoekster eerst de algemene situatie in Venezuela, vervolgens haar individuele vluchtmotieven en bijzondere kwetsbaarheid en tenslotte haar nood aan bescherming.

Wat betreft de algemene situatie in Venezuela benadrukt verzoekster in *limine litis* “dat het COI Focus op dewelke verwerende partij zijn beoordelingen stoelt van april 2018 gedateerd is, namelijk voor het vertrek van verzoekster uit Venezuela”. Zij stelt dat dit rapport ongetwijfeld gedateerde informatie bevat met betrekking tot haar situatie, dat verwerende partij een onderzoeksplicht heeft en “recente informatie over de situatie in Venezuela aan het administratief dossier [had] moeten toevoegen en dat “deze vaststelling afdoende [is] om de bestreden beslissing te vernietigen”.

Verder schetst verzoekster aan de hand van de landeninformatie opgenomen in het administratief dossier op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen, een aantal ontwikkelingen met betrekking tot (1) de politieke instabiliteit; (2) de veiligheidssituatie; (3) de migratiecrisis en (4) de economische en sociale rechten.

Wat betreft de politieke instabiliteit in Venezuela wijst verzoekster er op dat sinds de verkiezingen van mei 2018 het land in twee verdeeld is en dat er talloze manifestaties van geweld hebben plaats gevonden. Volgens verzoekster hebben vele oppositieleiden geprotesteerd tegen de uitkomst van de presidentiële verkiezingen die door Maduro werden gewonnen met een score van 67,7% en hebben de aanhangers van de oppositie op 23 januari 2019 gedemonstreerd tegen het huidige staatshoofd en volgen ze Juan Guaido zich heeft geproclameerd als President. De situatie is verward en complex en een “zeer groot aantal burgers is door het leger bedreigd of mishandeld en sommigen zijn zelfs omgekomen”. Verzoekster wijst er op dat Human Rights Watch het feit hekelt dat de Venezolaanse regering zelfs “politieke tegenstanders gevangen heeft gezet om te voorkomen dat zij de verkiezingen bijwonen (stuk 5)”.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verzoekster er op dat volgens de COI Focus Venezuela, Situation Sécuuritaire van 29 april 2018 het land “riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken”, dat het “aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 10 keer hoger [is] dan het gemiddelde op wereldniveau (stuk 6)” en dat vrouwen in het bijzonder slachtoffer zijn en citeert ook passages uit een rapport van OFPRA van 22 november 2016 getiteld “Venezuela. Les groupes mafieux et paramilitaires” met betrekking tot de collectivos, criminele bendes en drugsbendes. Wat betreft personen die zich kritisch uitlaten over het regime stelt verzoekster dat zij vervolging riskeren en citeert hiervoor een passage van het rapport getiteld “Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight” gepubliceerd door het Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in juni 2018 (stuk 9) waarin ondermeer wordt gesteld dat veiligheidsdiensten en gewapende pro-regeringsgroepen demonstranten hebben aangevallen en dat de autoriteiten duizenden demonstranten en passanten hebben opgesloten en dat schendingen van het recht van vrije meningsuiting niet alleen journalisten hebben getroffen maar ook “NGO representatives, academics, student leaders, social and political activists, and members of the general public”.

Verder wijst verzoekster op de migratiecrisis die het land treft en stelt dat de VN 5,3 miljoen Venezolaanse vluchtelingen voorspelt tegen december 2019, met verwijzing naar het artikel “L’ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019”, gepubliceerd door 24 heures (stuk 13), waarin wordt gesteld dat het land “fait face à un séisme humanitaire”.

Wat tenslotte de economische en sociale rechten betreft wijst verzoekster op landeninformatie in het administratief die aantoonde dat er sprake is van ernstige voedseltekorten en een volledig falende gezondheidszorg en citeert onder meer het hoger geciteerde rapport van het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Mensenrechten waarin melding wordt gemaakt van een “collapse of the health care system” (stuk 15), wat volgens verzoekster ook bevestigd wordt in de COI Focus Venezuela (p. 40). Verder stelt verzoekster dat sinds 2016 de situatie “allicht enkel nog verslechterd” is en wijst er op dat de instorting van de gezondheidszorg ook bijzondere implicaties heeft voor (jonge) vrouwen wat wordt ondersteund met een citaat uit het geciteerde OHCHR rapport van juni 2018 de COI Focus Venezuela. Beide bronnen worden ook geciteerd ter ondersteuning van de stelling van verzoekster dat er ernstige voedseltekorten zijn in Venezuela. Verder wijst verzoekster er op dat alle voorgaande elementen ook terug te vinden zijn in het reisadvies voor Venezuela van het Belgisch Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 17) en dat er ook in de pers gewag wordt gemaakt van een land dat ineenstort met o.m. hyperinflatie met verwijzing naar een artikel in Knack van 29 augustus 2018 (stuk 18).

Tenslotte benadrukt verzoekster dat *“gelet op de situatie in Venezuela en de hoge aantallen Venezolanen die hun land ontvluchten, de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties in maart 2018 heeft meegedeeld dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming – al is het tijdelijk – voor grote aantallen gevluchte Venezolanen: “1. Venezuela continues to experience a significant outflow of Venezuelans to neighbouring countries, other countries in the region, and countries further afield. While individual circumstances and reasons for these movements vary, international protection considerations have become apparent for a very significant proportion of Venezuelans. (...)”.*

Verzoekster besluit dit onderdeel met de vaststelling dat *“[H]et loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van 'socio-economische aard' zijn is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reële risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolaanse in een mensonwaardige situatie.”*

Wat betreft haar individuele vluchtmotieven en bijzondere kwetsbaarheid stelt verzoekster dat de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus voortvloeit uit een appreciatiefout en een te strenge lezing en interpretatie van verzoeksters verklaringen. Zij benadrukt dat *“niet betwist wordt dat: (-) Verzoekster meedeelde aan de campagnes van Président Chavez en was betrokkene bij de chaviste propaganda; (-) Verzoekster op televisie is gekomen en een zekere zichtbaarheid had; (-) Verzoekster niet is gaan stemmen in mei 2018; (-) Verzoekster ontslag heeft genomen; (-) De regering druk heeft uitgeoefend op ambtenaren en op de bevolking om voor hem te stemmen; (-) Verzoekster uit haar land gevlucht is”.*

Verder wenst verzoekster de tegenstrijdigheden aangehaald door verwerende partij recht te zetten. Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen in haar opeenvolgende gehoren met betrekking tot de vraag of ze al dan niet na de verkiezingen nog gaan vragen is of er nog een doos voor haar was, stelt het verzoekschrift het volgende:

“Er is een misverstand tussen verzoekster en verwerende partij gebeurd : Verzoekster is na de verkiezing en naar het Bureau gegaan om te zien als er een doos klaar voor haar was. De bediende bij het Bureau, die geen leider is, noch iemand die beslissingen neemt, noch iemand dat verzoekster vreest, heeft gezegd dat er niets was. Verzoekster heeft gedurende haar tweede gehoor gezegd dat ze de nodige stappen niet heeft gedaan om te gaan kijken waarom er geen dozen meer waren en dit wil zeggen, een stap verder gaan dan enkel zich tot de bediende richten. Verzoekster moest verantwoordelijken bespreken of leiders en daarvan had ze schrik”.

Wat betreft de benaderingen door volksvertegenwoordiger L. J. R., stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zij nooit rechtstreeks aan L. J. R. heeft gezegd dat ze niet wou meedoen maar dat ze heeft gezegd dat ze niet wou meedoen omdat ze ziek was en na aandringen van R. ze *“antwoordde dat het enkel dankzij God was dat er is genezen, dat ze geen reclame wilde maken voor hun alhoewel het niet dankzij hun dat ze genezen is”.*

Verder stelt ze dat *“[O]mdat verzoekster bang was dat L. J. R. haar niet geloofde heeft ze hulp bij een vriendin gevraagd en werd ze opgenomen in een ziekenhuis. Het feit dat ze deze episode niet gedurende haar eerste gehoor heeft verteld is onvoldoende om te beweren dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zijn. Er werden geen vragen aan verzoekster gevraagd over de reactie van L. J. R. na haar weigering, nog over wat ze precies gedaan heeft. Dit kan haar dus niet verweten zijn nu dat ze gedurende haar tweede gehoor alles duidelijk heeft gemaakt. Verzoekster is een opposante en de tegenstrijdigheden opgeworpen door verwerende partij in het relaas van verzoekster veranderen deze vaststelling niet. Verzoekster heeft meegedaan aan de vorige campagnes van Chavez, ze was een beeld van de propaganda, haar leven en verhaal ontroerden de bevolking. Het is niet ongeloofwaardig dat, in 2018, terwijl de regime zich een moeilijke phase bevindt en de oppositie steeds groter wordt, ze proberen de bevolking te beïnvloeden met verhalen zoals deze van verzoekster. De handelingen van de regime om burgers te manipuleren voor de regime te stemmen zijn algemeen bekend en het verhaal van verzoekster wordt gestoeld door de algemene informatie (zie punt 2.1).*

Het feit dat verzoekster geweigerd heeft aan de campagne deel te nemen en niet is gaan stemmen, alhoewel ze eerder voor de regime aan de propaganda meedeelde, is het bewijs dat verzoekster een opposante is, of ten minste, als opposante beschouwd is (artikel 48/5 VW)”.

Wat haar nood aan bescherming betreft tenslotte, stelt verzoekster dat zij aan de definitie van vluchteling beantwoordt omdat ze vreest mishandeld of gedood te worden door de overheden omdat ze heeft geweigerd mee te doen aan de campagne van Maduro deel te nemen hoewel ze een beeld was van de propaganda van het regime en niet is gaan stemmen gedurende de verkiezingen van 2018. Ze stelt alles geprobeerd te hebben om documenten neer te leggen en haar relaas te ondersteunen en al het slachtoffer van vervolgingen (bedreigingen) te zijn geweest.

In ondergeschikte orde stelt verzoekster dat zij aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voldoet en dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. BJB;
3. LeMonde.Fr, « *Au Venezuela, Nicolas Maduro proclamé vainqueur d'une présidentielle contestée* », 21 mei 2018;
4. LeMonde.fr, "*Venezuela : près de vingt pays européens reconnaissent Juan Guaido comme président par intérim*", 3 februari 2019;
5. HCR, "*Venezuela : Arrestations et recours à la force meurtrière contre des manifestants*", 29 januari 2019;
6. IACHR Inter-American Commission on Human Rights, Situation of Human Rights in Venezuela, 31/12/2011;
7. OFPRA, Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires, 22/11 /2016, p. 4 ;
8. HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela, 29/11/2017;
9. UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, june 2018;
10. UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings\ 22 June 2018 ;
11. HCR, "*Les demandeurs d'asile vénézuéliens renforcent la main d'oeuvre au Brésil*", 16 novembre 2018;
12. LeMonde.fr, "*Fin 2019, un Vénézuélien sur six aura quitté son pays*", 8 februari 2019;
13. Article AFP, « *L'ONU prévoit 5,3 millions de réfugiés fin 2019* », 14 december 2018;
14. "*United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 — Venezuela*" — rapport van 16 juli 2018, www.refworld.org;
15. UNHCR, Guidance note on the outflow of Venezuelans, March 2018;
16. The Lancet, "*The collapse of the Venezuelan health system*", 7 april 2018; vol. 391, p. 1331;
17. Reisadvies voor Venezuela op 10 oktober 2018, www.diplomatie.belgium.be;
18. "*Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe*", gepubliceerd 29 augustus 2018;
19. HRW, "*Les chiffres clés de la crise sanitaire*", 15 november 2018;
20. liberation.fr, "*Au Venezuela, des représailles contre les abstentionnistes* », 11 augustus 2017;
21. LePoint.fr, "*Venezuela: les manifestations continuent après l'attaque du parlement*», 7 juli 2017;
22. Libération, fr, « *L'opposition marque des points au Venezuela* », 17 juli 2017.

Bij aangetekende brief van 10 december 2019 legt verzoekster nog een aanvullende nota neer die ingaat op een aantal recente rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela, de migratiecrisis en de economische en sociale rechten. De volgende nieuwe stukken worden toegevoegd aan de aanvullende nota:

23. Amnesty International, "*Hunger for justice: Crimes against Humanity in Venezuela*", May 2019, p. 48;
24. COI Focus: Venezuela – veiligheidssituatie (addendum), 1 juli 2019;
25. ACAPS, Briefing note: Venezuela – Situational update and 2019 outlook, 28 maart 2019;
26. COI Focus: Venezuela – Situation sécuritaire, 4 avril 2019, p. 14-17;
27. "*Venezuelan Migration and the Border Health Crisis in Colombia and Brazil*", Journal on Migration and Human Security, August 2019;
28. HRW, "*Venezuelan's Humanitarian Emergency*", 2019, p. 26-27;

29. UNHCR, "Protection monitoring: Venezuela situation", June 2019, p. 3.

2.2.2. Verwerende partij legt op 6 december 2019 een aanvullende nota dd. 5 december 2019 neer waarin volgende landeninformatie is opgenomen:

- COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 April 2019 en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019: internetlink;
- acaps: Venezuela. Situational update and 2019 outlook, Briefing note – 28 March 2019;
- Teresa Bo, "Venezuela blackout: "With the electricity out, I can't get my chemo"", in Reporter's Notebook/Venezuela, 9 March 2019;
- Reuters, "Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout", March 11, 2019;
- Amnesty International, "10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis", 18 February 2019;
- Amnesty International, Annual Report. Venezuela 2017/2018;
- International Crisis Group, "The Darkest Hours: Power Outages Raise the Temperature in Venezuela", 15 March 2019;
- BBC News, "Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts", 4 February 2019;
- Gideon Long, "Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen", February 22, 2019;
- Centre for Strategic and International Studies, The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela, July 9, 2018;
- Aljazeera, "Venezuelans turn to food production amid crisis", 28 March 2019;
- Roads & Kingdoms, "Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela", 13 November 2018.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedure richtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatie richtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatie richtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatie richtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66)

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punt 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan : *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. Het asielrelaas van verzoekster kan worden samengevat als volgt. Nadat zij door een ziekte in een rolstoel belandde in 2005 werd zij geholpen in een revalidatiecentrum dat door President Chavez werd geopend. Zij voerde daarna propaganda voor president Chavez, ondermeer op televisie en nam deel aan optochten in Caracas. Na de dood van Chavez werd zij benaderd door een volksvertegenwoordiger, L. J. R., die haar vroeg om campagne te voeren voor president Maduro, maar weigerde zij met het excuus dat ze te ziek was. Ook in de aanloop naar de verkiezingen van mei 2018 werd verzoekster benaderd door L. J. R.. Hoewel ze eerst instemde verklaarde ze nadien dat ze te ziek was en liet zich opnemen in het ziekenhuis via een vriendin en verklaarde ze aan haar belagers dat ze dat niet wilde doen omdat ze in God gelooft en dat ze door God niet langer in een rolstoel zit. Samen met haar collega's op de school waar ze werkte als bureau-assistente, werd verzoekster ook aangespoord om te gaan stemmen en werden ze bedreigd met ontslag en het niet langer ontvangen van voedselpakketten indien ze niet gingen stemmen. Toch besloot verzoekster niet meer te gaan stemmen, waarna ze werd gedwongen ontslag te nemen en niet langer dozen met voedsel of medicatie kreeg omdat ze beschouwd werd als een verraadster. Verzoekster verklaarde dat ze ook naar Europa was gekomen om geld te verdienen voor medicatie voor haar zus. Verzoekster stelt in Venezuela niet langer werk te kunnen vinden omdat er voor hen die tegen de regering zijn geen mogelijkheden zijn aangezien de regering alles in handen heeft, inclusief de privé-instellingen.

2.4.3. Beoordeling

2.4.3.1. Na grondige analyse van de bestreden beslissing, het verzoekschrift, de gehoorverslagen van het CGVS en de DVZ en de landeninformatie die werd voorgelegd door de partijen, stelt de Raad het volgende vast.

Wat betreft verzoeksters stelling dat de bestreden beslissing gebaseerd is op de COI Focus van april 2018, wat volgens haar ongetwijfeld gedateerde informatie bevat ten opzichte van verzoeksters situatie en dat zij recente informatie over de situatie in Venezuela aan het administratief dossier had moeten toevoegen en dat deze vaststelling voldoende is om de bestreden beslissing te vernietigen, merkt de Raad het volgende op. Zoals uiteengezet in punt 2.3.1 heeft de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid en wordt het geschil in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een *ex tunc* onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. De Raad stelt vast dat verwerende partij in zijn aanvullende nota van 5 december 2019 recente landeninformatie aanbrengt, inclusief de COI focus van 4 april 2019 en 1 juli 2019, en dat ook verzoekster in haar aanvullende nota van 10 december 2019 recente landeninformatie aanbrengt. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing dateert van 6 februari 2019, dit is voor de publicatie van de COI Focus van april en juli 2019; dat het administratief op dat ogenblik relevante en beschikbare informatie met betrekking tot Venezuela bevatte en dat deze informatie voor het sluiten van de debatten werd aangevuld met de landeninformatie zoals vermeld in punt 2.2.2 van dit arrest. De Raad besluit hieruit dat hij over voldoende recente informatie over het land van nationaliteit van verzoekster beschikt om het beroep ten gronde te behandelen.

De bestreden beslissing hecht vooreerst geen geloof aan de verklaring van verzoekster dat zij geen voedselpakketten meer zou krijgen omdat ze niet is gaan stemmen voor Maduro in mei 2018 en omdat ze weigerde mee te werken aan zijn campagne (gehoorverslag CGVS I, p. 16 en gehoorverslag CGVS II, p. 11). Ten eerste stelt de bestreden beslissing dat het loutere feit dat verzoekster niet is gaan stemmen niet volstaat om te stellen dat zij bij terugkeer persoonlijk zou gevisieerd worden door de autoriteiten *“in acht genomen dat volgens informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal nog niet de helft van de stemgerechtigde bevolking van Venezuela ging stemmen”*. Ten tweede vindt het CGVS het merkwaardig dat verzoekster aanvankelijk zei dat ze na de verkiezingen nog een doos was gaan vragen maar dat haar dat geweigerd werd omdat ze niet was gaan stemmen (gehoorverslag, CGVS I, p. 16); terwijl ze tijdens het tweede onderhoud verklaarde dat ze na de verkiezingen niet meer is gaan kijken voor een doos omdat ze schrik had (gehoorverslag CGVS II, p. 9).

In het verzoekschrift, stelt verzoekster dat er een misverstand is op dit punt tussen haar en de verwerende partij. Zij zegt wel degelijk naar het Bureau te zijn gegaan om te zien of er een doos klaar was voor haar en dat er een persoon in een niet-leidinggevende functie en die geen beslissingsbevoegdheid had, en die door verzoekster niet gevreesd werd, gezegd heeft dat er niets was. Waar zij tijdens het tweede gehoor gezegd heeft dat ze niet de nodige stappen heeft gezet om te gaan kijken waarom er geen dozen meer waren, doelde zij op het feit dat zich enkel tot de ondergeschikte heeft gewend en zich niet heeft gewend tot *“verantwoordelijken”* of *“leiders”* en *“daarvan had ze schrik”*.

De Raad stelt vast dat verzoekster heeft verklaard dat zij, in tegenstelling tot andere collega's niet is gaan stemmen en dat zij geen voorstander van de regering is en dat zij daarom geen bescherming zal hebben, noch eten en medicatie en zal ze moeten overleven en dat als haar iets zou overkomen *“wordt er geen aandacht aan gegeven alsof ik niemand zou zijn”* (gehoorverslag CGVS I, p. 18). De Raad stelt vast dat verzoekster, in de door de bestreden beslissing geciteerde pagina's in de gehoorverslagen, stelt dat zij enkel omwille van het feit dat zij niet is gaan stemmen, persoonlijk gevisieerd zou worden door de Venezolaanse autoriteiten bij terugkeer. In zekere zin poneert zij tegelijk het omgekeerde door te stellen dat er *“geen aandacht [zal] aan gegeven worden, alsof ik niemand zou zijn”*, wat overigens in tegenstrijd is met andere verklaringen als zou zij, en alle personen die emigreren naar een ander land als verraders of *“petillanqui”* beschouwd worden, *“een woord dat de president van Venezuela gebruikt vooral voor de personen die naar Europa zijn gegaan”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9).

De Raad stelt, met de commissaris-generaal, wel vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de vraag of zij na de verkiezingen nog een doos (voedselpakketten) heeft opgevraagd. Volgens het eerste gehoorverslag verklaart verzoekster, gevraagd of zij na de verkiezingen is langs geweest bij een vrouw die werkte voor de regering die instond voor de verdeling van de dozen om te vragen of er een doos voor haar bij was, dat zij inderdaad bij die vrouw is langsgegaan maar dat de vrouw negatief antwoordde *“omdat ik niet was gaan stemmen”* (gehoorverslag CGVS I, p. 16). Volgens het tweede gehoorverslag verklaarde verzoekster, op de vraag of ze in mei nog een doos was gaan proberen halen dat ze haar pas achtergelaten heeft bij haar zoon in Venezuela voor het geval dat ze zouden zeggen dat ze een doos zouden overhandigen en dat haar zoon *“is gegaan om te zien of ze hem een doos zouden overhandigen maar heeft niets gekregen”* (gehoorverslag CGVS II, p. 8). Op de daaropvolgende vraag of ze zelf in mei of juni nog is gegaan, antwoordt verzoekster negatief *“want ik had al de intentie om niet te gaan stemmen. In mei is er geen doos aangekomen, ik heb wel gekeken, maar er is geen aangekomen”*. Op de vraag of ze na de verkiezingen nog gaan kijken is, antwoordt verzoekster als volgt *“Nee. Ik ben niet gaan kijken ik had schrik”* (gehoorverslag CGVS II, p. 9).

Verzoeksters verklaring als zou de bestreden beslissing op dit punt berusten op een misverstand overtuigt niet nu moet worden vastgesteld dat verzoekster zichzelf wel degelijk tegensprekt met betrekking tot de vraag of ze al dan niet na de verkiezingen is gaan kijken of er een doos was voor haar en tijdens beide interviews niets vermeldt over de ondergeschikte rol van de vrouw in kwestie. Verzoekster slaagt er niet in de geloofwaardigheid van haar verklaringen op dit punt te herstellen door een evenmin coherente uitleg over het feit dat ze enkel schrik zou gehad hebben voor leidinggevende personen.

De Raad kan de commissaris-generaal niet bijtreden voor zover hij zich beroept op het feit dat nog niet de helft van de stemgerechtigde bevolking ging stemmen om te concluderen dat het loutere feit dat verzoekster niet is gaan stemmen niet volstaat om te stellen dat verzoekster persoonlijk zou gevisieerd worden. Het feit dat, zoals verzoekster, grote delen van de bevolking hun stem niet hebben uitgebracht bij de verkiezingen, is als dusdanig niet voldoende om te besluiten dat de betrokkenen al dan niet zouden gevisieerd worden door de autoriteiten.

Het verband tussen de vastgestelde algemene lage opkomst bij de verkiezingen en het al dan niet persoonlijk geïnviseerd zijn van verzoekster bij terugkeer is wordt niet duidelijk gemaakt en wordt beschouwd als een overtuigend motief door de Raad, dat geen afbreuk doet aan hogervermelde vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

Ten tweede hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoeksters verklaringen dat zij door de volksvertegenwoordiger L. J. R. werd benaderd om mee te werken aan de campagne voor Maduro omdat haar beweringen hieromtrent *“geenszins consistent”* zijn. Daar waar in het eerste gehoor verzoekster volgens het CGVS stelde niet te hebben willen deelnemen aan de campagne omdat ze voor niemand reclame wou maken (gehoorverslag CGVS I, p. 19), stelde ze in het tweede gehoor aanvankelijk toegezegd te hebben en later beweerde dat ze zich niet goed voelde om later, geconfronteerd met eerdere verklaringen, plotsklaps te verklaren dat ze inderdaad gezegd had dat ze dankzij God genezen was (gehoorverslag CGVS II, p. 11). Bovendien beweerde verzoekster in het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zij zich in mei 2018 valselijk heeft laten opnemen in het ziekenhuis, terwijl ze hierover met geen woord repte tijdens het eerste onderhoud bij het CGVS. Volgens de commissaris-generaal kan, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoekster werd benaderd in de aanloop van de verkiezingen van mei 2018, ook geen geloof gehecht worden aan de bewering dat haar ouders telefonisch benaderd werden, die rechtstreeks uit voortvloeit uit haar bewering dat zijzelf benaderd werd. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij in Venezuela beschouwd wordt als een opposante van het regime.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster hierover dat zij *“nooit rechtstreeks aan L. J. R. heeft gezegd dat ze niet wou meedoen”* maar dat ze heeft gezegd dat ze niet wou meedoen omdat ze ziek was en na aandringen van Reyes *“antwoordde dat het enkel dankzij God was dat ze is genezen, dat ze geen reclame wilde maken voor hun alhoewel het niet dankzij hun is dat ze genezen is”*. Verzoekster stelt dat ze hulp heeft gezocht bij een vriendin omdat ze bang was dat L. J. R. haar niet geloofde en werd ze opgenomen in een ziekenhuis. Zij stelt dat *“het feit dat ze deze episode niet gedurende haar eerste gehoor heeft verteld is onvoldoende om te beweren dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig zijn”* en dat er haar geen vragen werden gesteld over de reactie van L. J. R. na haar weigering, noch over wat ze precies gedaan heeft en dat haar dit niet kan verweten worden *“nu dat ze gedurende haar tweede gehoor alles duidelijk heeft gemaakt”*. Verzoekster stelt een opposante te zijn en dat ze heeft meegedaan aan de vorige campagnes van Chavez, en dat ze een beeld was van de propaganda. Het is volgens haar *“niet ongeloofwaardig dat, in 2018, terwijl de regime zich een moeilijke fase bevindt en de oppositie steeds groter wordt, ze proberen de bevolking te beïnvloeden met verhalen zoals deze van verzoekster. De handelingen van de regime om burgers te manipuleren voor de regime te stemmen zijn algemeen bekend en het verhaal van verzoekster wordt gestoeld door de algemene informatie (zie punt 2.1)”*.

Verzoekster besluit dat *“het feit dat verzoekster geweigerd heeft aan de campagne deel te nemen en niet is gaan stemmen, alhoewel ze eerder voor de regime aan de propaganda meedeed, is het bewijs dat verzoekster een opposante is, of ten minste, als opposante beschouwd is (artikel 48/5 VV)”*.

Uit de analyse van de gehoorverslagen blijkt dat verzoekster haar verklaring op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud wijzigt, nadat ze er aan herinnerd werd dat ze eerst had verklaard dat ze de laatste keer dat ze benaderd werd om in een programma voor Maduro reclame te maken had gezegd dat ze dat niet wou doen omdat ze gelooft in God. Zij voegt er op dat ogenblik aan toe dat ze evangelisch Christen is en dat ze hen niet de glorie wilde geven, maar wel aan God (gehoorverslag CGVS II, p. 11). Bovendien verklaarde verzoekster onmiddellijk voor zij herinnerd werd aan haar eerdere verklaringen dat zij geen moed had om te zeggen dat ze niet kon omdat zij eigenlijk de campagne niet wou steunen omdat ze *“dan heel veel schrik gehad zou hebben”*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster haar verklaringen hieromtrent steeds wijzigt en dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft besloten dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot dit punt hierdoor fundamenteel ondermijnd wordt en kan de verzoekster niet bijtreden waar zij stelt dat zij tijdens haar tweede gehoor alles duidelijk heeft gemaakt, gezien hoger geciteerde vaststellingen.

De Raad deelt de mening van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als een opposante van het regime wordt beschouwd. Nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij zich heeft gemanifesteerd als een opposante van het regime en uit bovenstaande analyse blijkt dat geen geloof kan gehecht worden aan haar verklaringen met betrekking tot de benadering door volksvertegenwoordiger L.J.R..

In haar aanvullende nota stelt verzoekster, met verwijzing naar het rapport *"Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van Amnesty International van 14 mei 2019 en de COI Focus van april 2019, dat *"niet enkel specifieke profielen gevaar lopen, zoals geoordeeld door de verwerende partij, maar dat het voldoende is dat mensen op één of andere manier te maken hebben gehad met de manifestaties"* en dat ook *"uit het addendum van de COI Focus blijkt dat de onveilige situatie zich uitstrekt naar arbitraire aanhoudingen van vermeende deelnemers aan anti-regeringsbetogingen"*. Dit is niet van aard om hogergenoemde vaststelling dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij als een opposante van het regime zal worden beschouwd, om te buigen. Verzoekster maakt nergens gewag van deelname aan anti-regeringsbetogingen maar vermeldt enkel haar deelname aan pro-Chavez optochten in Caracas (gehoorverslag CGVS, p. 11) en haar optreden in pro-Chavez propaganda films (gehoorverslag CGVS, p. 10) als politieke activiteiten in Venezuela. Verder merkt de Raad ook op dat volgens het geciteerde Amnesty International rapport van 2019 m.b.t. buitengerechtelijke executies in January 2019 het gaat om *"targeted executions based on the profile of the victims"* (p. 5) (vrije vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers), wat de analyse van verwerende partij dat het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten en de Colectivos chavistas, waarbij burgers met een specifiek profiel geviséerd worden, eerder bevestigt.

Bovendien stelt de Raad vast dat naast haar hoger geciteerde problemen verzoekster ook het gebrek aan voedsel en medicatie als reden voor haar verzoek om internationale bescherming aanhaalt alsook het feit dat haar zus die epilepsie heeft een levensbelangrijke behandeling nodig heeft (gehoorverslag CGVS I, p. 18). Verzoekster toont evenwel niet aan dat voedsel en medicatie worden geweigerd aan verzoekster omwille van één van de gronden voor vervolging in de vluchtelingendefinitie en kunnen dus niet volstaan om de vluchtelingenstatus toe te kennen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.3.2. Uit de informatie in het administratief dossier en in de aanvullende nota's neergelegd door beide partijen blijkt dat bij de repressie en intimidatie van opposanten, de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geviséerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Het rapport *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *"targeted executions"* plaatsvonden *"based on the profile of the victims"*, zijnde *"young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media"* (*"Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela"* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *"COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019).

Verder wordt de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 in de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 geanalyseerd. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. Colectivos manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Voorts stelt deze COI dat Juan Guaidó verzwakt uit de mislukte staatsgreep komt: *"De aanhangers van Guaidó vallen na het falen van de opstand moeilijker te mobiliseren en velen ontvluchten het land. Dit dwingt Juan Guaidó ertoe in te zetten op een onderhandelde oplossing, temeer omdat zijn oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt. Het slagen van de onderhandelingen voor een regimewissel hangt voor een groot stuk af van de positie die het leger en de veiligheidsdiensten innemen"*.

Anderzijds wordt ook opgemerkt dat *“het optreden van de autoriteiten tegen oppositiepolitici na de poging tot staatsgreep op 30 april een paar dagen op zich liet wachten. Dit vormt mogelijk een aanwijzing dat de steun van het leger en van andere staatsinstellingen aan het Maduro- regime afkalft. Experts omschrijven de huidige situatie als “een catastrofale patstelling”, die de humanitaire noodsituatie in het land verergert”*.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft, dat er nog steeds overal in het land betogingen worden gehouden en dat de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook uit de informatie in het administratief dossier, en de landeninformatie toegevoegd bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota's van beide partijen vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat louter deelnemen aan protestacties, laat staan het zich onthouden van actieve steun voor het regime, zoals verzoekster verklaart *in casu*, onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster Venezuela ongehinderd kon verlaten en daarbij gebruik kon maken van haar paspoort, wat minstens een indicatie is van het feit dat zij op het ogenblik dat zij Venezuela verliet niet actief werd gezocht door de autoriteiten.

2.5.3.3. De overige documenten die verzoekster voorgelegd heeft bij het CGVS leiden niet tot een andere conclusie. De kopieën van haar diploma's bewijzen haar scholingsgraad, de medische documenten met betrekking tot haar moeder, vader en zus tonen de medische problematiek van de betrokken personen aan, wat in beide gevallen niet betwist wordt. De foto's van verzoekster in een rolstoel op televisie, in het bijzijn van volksvertegenwoordiger L. J. R. tijdens een campagne voor de regering van president Chavez en foto's van verzoekster in een propagandavideo voor president Chavez tonen aan dat zij betrokken was bij propaganda voor de voormalige president, wat ook op zich niet betwist wordt maar tonen op zich niet aan dat zij benaderd werd om dergelijke propaganda te voeren voor President Maduro. De foto van verzoeksters collega M. T. waarop ze een selfie neemt in het stemhokje waar ze voor president Maduro stemt toont aan dat de beweerde persoon een selfie neemt terwijl de verschillende foto's van haar familieleden aantonen dat verzoekster familieleden heeft, wat op zich niet betwist wordt. De foto's van de zieke kinderen die verzoekster helpt als vrijwilliger; foto's van de briefjes die ze uithangt met de vraag om geld te geven aan de arme kinderen; kopieën van de medische documenten van de zieke kinderen die ze hielp; foto's van verzoekster met de overige vrijwilligers en een kopie van een brief van een van de personen aan wie ze beloofd had medicijnen op te sturen vanuit Europa tonen aan dat verzoekster als vrijwilligster werkte en zich inzette voor zieke kinderen, wat niet betwist wordt. De kopie van verzoeksters carnet de la patria, uitgereikt op 22 maart 2017 toont aan dat ze een carnet bezat. De twee brieven van haar leerkrachten Frans en Spaans in België; en een attest van het universitair onderzoeks- en actiecentrum voor personen met bijzondere noden te Bergen waaruit blijkt dat verzoekster zich heeft aangemeld om werk te zoeken en Frans te leren van 5 november 2018 tonen aan dat verzoekster zich inzet om Frans te leren met het oog op haar integratie, maar zijn niet relevant voor het onderzoek van verzoeksters nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op basis van draagkrachtige motieven tot de vaststelling komt dat verzoekster geen vrees voor vervolging met betrekking tot haar familie geloofwaardig kan aantonen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar ras, godsdienst, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.2. Beoordeling

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door de CGVS blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.5.2.2 Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), par. 32 en 36), Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, par. 32).

Voor zover verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster geen profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (OHCHR, “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juni 2018, Amnesty International, “*Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019).

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, verwijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken “*slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling*”. De commissaris-generaal stelt dat dit “*in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.*”

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, par. 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, par. 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr.43611/11, arrest van 23 maart 2016, par. 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v Sweden*, par. 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, par. 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, par. 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, par. 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, par. 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, par. 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, par. 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, par. 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, par. 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254 ; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283 ; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan zij een kwetsbare persoon is die onder bijzondere benarde en inhumane omstandigheden leefde in Venezuela. De Raad stelt vast dat de door verzoekster aangebrachte landeninformatie in het verzoekschrift en in haar aanvullende nota het hoger geschetste beeld van de benarde economische omstandigheden in Venezuela bevestigt maar verder geen elementen aanbrengt die betrekking hebben op haar individuele situatie. De Raad stelt met het CGVS vast dat uit verzoeksters profiel en familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan afgeleid worden dat ze persoonlijk een ernstig risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt in haar land van herkomst. Verzoekster verklaarde zelf ontslag genomen te hebben om haar recht op een uitkering niet te verliezen, dat zij na haar ontslag nog aan de slag kon en dat er nog mogelijkheden waren om ander werk te vinden in de privé-sector. Verzoekster stelt dat het niet mogelijk is om haar eigen woning terug te krijgen, die volgens haar is ingenomen door anderen nadat ze Venezuela had verlaten, nadat haar zus ook uit haar huis was weggegaan, maar toont dit niet aan en stelt anderzijds wel dat ze bij haar ouders zou terechtkunnen (gehoorverslag CGVS II, p. 9), dat haar kinderen nog steeds bij haar ouders verblijven en dat zij met haar kinderen naar de dokter zijn gegaan en dat haar zoon is beginnen werken om haar ouders te helpen (gehoorverslag CGVS II, p. 10).

Verzoekster kan ook niet aantonen dat zij een ernstig risico loopt om persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen omwille van de verregaande onverschilligheid van de autoriteiten voor de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela. Verzoekster toont evenmin aan dat zij geheel afhankelijk was van overheidssteun of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een

toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM, *"Sufi and Elmi v. the United Kingdom"*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, par. 282-284; EHRM, *Salah Sheekh v. the Netherlands*, nr. 1948/04, 11 januari 2007, par. 137; EHRM, *M.S.S. / België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, par. 254).

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *"[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"* (HvJ, C- 285/12, *"Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *"Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)"*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *"Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld"*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *"Colectivos chavistas"* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op basis van draagkrachtige motieven tot de vaststelling komt dat verzoekster geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geloofwaardig kan aantonen.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET